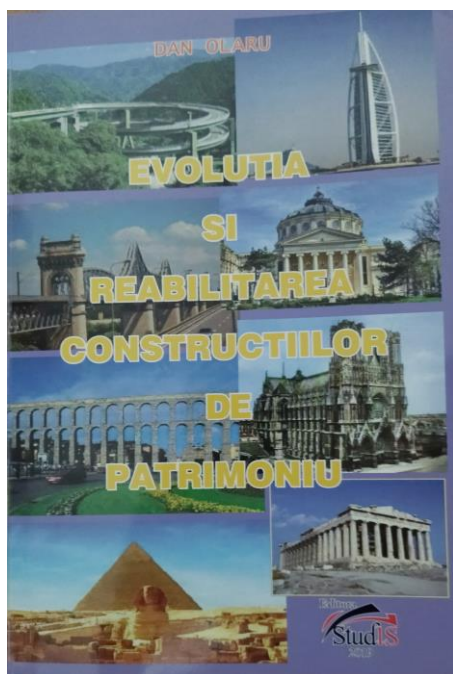

Dan Olaru, Evoluția și reabilitarea construcțiilor de patrimoniu, Ed. StudIS, Iași, 2019, p.295, conține bibliografie, ISBN 978-606-48-0214-9

Dr. Dimitrie-Ovidiu BOLDUR¹

O apariție binevenită în editorialul curent ieșean și național, care face abstracție de sintagma „arhitectul este scenaristul, iar inginerul este regizorul” (*Cuvânt înainte*) și are ca motivație faptul că „mulți specialiști nu sunt bine informați despre evoluția sistemelor constructive și de ”pionerii în domeniu”, iar unii nici în ceea ce privește reabilitarea construcțiilor de patrimoniu”.

Complexitatea cărții este dată de structura celor nu mai puțin de opt capitole ale acesteia. Autorul grupează în trei (mari) generații structurile istorice. Astfel, *Prima mare generație de structuri istorice— realizări empirico-intuitive. De la natural la construcții pre-romane* (p. 1-20) face trimitere la construcțiile primitive (preistorice), construcțiile civilizațiilor antice (pre-elene) ale Orientului Mijlociu, construcțiile pre-columbiene din America Centrală și de Sud,

construcțiile asiatică cele mai vechi, cele ale civilizației antice elene și elenistice sau cele ale lumii antice europene pre-romane și non-elenistice (la ultima categorie fiind prezentate, pe scurt, construcțiile etrusce și cele aparținând tracilor, illirilor, dacilor și sciților).

Prin *A doua mare generație de structuri— dezvoltarea elementelor de logică inginerească. De la construcțiile romanilor până la cele în stil baroc* (p. 21-72), autorul încercă să pună în lumină construcțiile Romei antice, construcțiile Evului Mediu european creștin (330-1500 d. H.), construcțiile istorice ale Orientului hindus, budist și islamic, precum și pe cele din vremea Renașterii sau din perioada barocă.

Structurile din a treia generație sunt împărțite în funcție de Impunerea logicii inginerești la construcțiile de clădiri (p. 73-120)— cu referire la construcțiile din

¹ Consilier superior, Direcția Județeană pentru Cultură Bacău.

perioada iluministă sau construcțiile secolului al XX-lea, la predominanța ingineriei în perioada expresionismului (1877-1925), la simbioza ingineriei cu arhitectura în perioada premodernă și modernă, sau la ingineria structurilor 3D (cu privire la construcțiile de patrimoniu moderne), dar și la *Construcțiile inginerilor– arhitectura cu rol secundar sau proiecte fără arhitecți* (p. 121-162), și anume: tunele; baraje; canale navigabile, poduri și viaducte; construcții off-shore; construcții industriale, construcții speciale, turnuri foarte înalte; ingineria clădirilor etajate foarte înalte sau din zonele de mare risc seismic și vânt.

Un amplu capitol al lucrării este consacrat *Evoluției construcțiilor pe teritoriul românesc* (p. 163-212). Prezentările detaliate ale arhitecturii laice (de la construcțiile preistorice și dacice, până la cele moderne), a construcțiilor de cult (de la bisericile din perioada paleo-creștină, la bisericile perioadei moderne; trimerile la *bolțile „locale” de zidărie și evoluția structurală a bisericilor de lemn*), precum și detaliile interesante referitoare la *construcțiile inginerilor* (tunele, baraje, canale navigabile, poduri, construcții off-shore sau construcții foarte înalte)– sunt bine structurate, oferind lectorului o viziune de ansamblu/generală asupra evoluției unor astfel de construcții.

Ultimele trei capitole ale cărții sunt dedicate zidărilor istorice (piatră, cărămizi, lianți), lemnului, metalelor și betonului din structurile istorice. De altfel, *Zidăriile istorice. Degradări și reabilitare* (p. 213-256) prezintă, atât din punct de vedere tehnic, dar, pe de altă parte, încearcă să se apropie și de limbajul comun, componentele zidărilor (piatra naturală, cărămizi, mortare de zidărie și caracteristicile acestora), sau elemente, substructuri și structuri istorice din zidărie (fundatii, ziduri de sprijin și culee de poduri; pereți și buiandrugi; arce, bolți, cupole și poduri de zidărie în arc sau planșee din bolțișoare de cărămidă pe grinzi metalice). Nu lipsit de importanță, în viziunea autorului, este și *Lemnul din/în structurile istorice*, fiind expuse rolul lemnului în construcții, cauzele degradărilor acestuia, principiile de reabilitare și de consolidare– materiale de intervenții sau posibilele tehnici de reabilitare– reparații și consolidări. De asemenea, nu este uitat nici rolul metalelor și al betonului din structurile istorice, evidențiate pe parcursul lucrării.

Este de menționat că dr. ing. Dan Olaru utilizează, la fiecare capitol, o bogată bibliografie, notele și referințele bibliografice incluzând atât volume editate (lucrări de specialitate, dicționare, ghiduri, articole publicate în reviste de specialitate sau rapoarte de expertiză tehnică), dar și diverse surse electronice.

Așadar, un volum care, prin structura și datele inserate în cuprinsul său, constituie un instrument de lucru necesar oricărui viitor specialist în domeniul atât de complex al reabilitării construcțiilor de patrimoniu, atât din România, cât și din întreaga lume, în general.